

Ett borgerligt alternativ

Finns det ett borgerligt alternativ? Det är många även trogna borgerliga väljare som frågar sig detta inför höstens val. Med två spruckna tre-partiregeringar sedan regimskiftet 1976 och en ordväxling de borgerliga partierna emellan, som ibland är nog så bitter, så är det inte underligt om den borgerliga trovärdigheten naggats i kanten.

Och ändå är det inte de inbördes partiträtorerna eller svårigheten att hålla sams som är det största hotet mot den borgerliga trovärdigheten utan snarare osäkerheten om hur det borgerliga alternativet verkligen ter sig. De 200 000 till 250 000 borgerliga soffliggare som avstod från att rösta i valet 1979 gjorde inte detta därför att tre-partiregeringen spruckit på kärnkraftsfrågan. Nej, de valde med allra största sannolikt att stanna hemma på valdagen i besvikelse över att inte tillräckligt hänt av verklig kursändring sedan valet 1976.

Väljarströmmarna mellan de borgerliga partierna sedan valet 1976 styrker denna tes. Det är inte de båda mittenpartierna som med sin räddhågade liggarna-socialdemokratin-politik tillvunnit sig ökade sympatier utan det är moderata samlingspartiet som under Gösta Bohmans ledning envisats med att vilja föra en klart borgerlig politik av liberalt märke.

Utvecklingen efter den underbara nattens skatteuppgörelse med socialdemokraterna stämmer väl i detta mönster. Väljarnas misshag drabbade inte moderaterna som var halsstarriga nog att inte vilja offra tre-partiregeringens skattepolitik för nöjet att få vara med om famntagget över blockgränserna. Nej, opinionen gav även denna gång utslag till modera-

ternas favör och de båda i regeringens kvarblivande partierna har fått se sin väjarbas fortsätta att krympa.

En huvuduppgift för de tre borgerliga partierna inför höstens val måste vara att påminna väljarna att det faktiskt finns ett borgerligt alternativ. Trots alla vedermödor så har en hel del av betydande värde utträttats under de sex åren i Kanslihuset. De medborgerliga fri- och rättigheterna har fått ett förstärkt grundlagsskydd, indexregleringen av skattelagarna har bromsat skatteuttaget under de här åren, fond- och banksparandet har satt fart på börsen och ökat tillgången på riskvilligt kapital, de mindre företagen har fått bättre arbetsvillkor, statliga monopoler har avskaffats, en hel del åtgärder mot krångel och byråkrati har vidtagits (DIS-systemets avskaffande, omorganisationen av Socialstyrelsen och Statistiska överstyrelsen m m). Åman-lagarna har reviderats på vissa punkter och för en del sedan visade to m Nils G Åsling borgerliga framfötter när han med riksdagens hjälp avskaffade de statliga representationerna i investmentbolag och vissa stora aktiebolag.

Svårast och mest hedersamma är de impopulära åtgärder som de borgerliga vidtagit för att komma till rätta med den lansens i Sveriges ekonomi. Epokgörande är att man lyckats åstadkomma 0-tillväxt i statens egna utgifter, därtill har kommunernas expansionstakt väsentligt bromsats ner. Mest kontroversiella är åtgärderna i syfte att något hejda ökningsraten i transfereringarna och begränsa rundgången av skatter och bidrag. Till detta område hör neddragningen av bostads- och bostadssubventionerna, ändringen av indexeringen av pensions-

na samt införandet av karensdagar.

Faktiskt är det så att de borgerliga har visat en hel del mod när det gäller att söka komma till rätta med den statsfinansiella krisen. Under sexårsperioden har också hos mittenpartierna skett en gradvis glidning mot allt mer borgerliga för att inte säga moderata ståndpunkter. Detta har illustrerats bland annat i skolfölgan där Ola Ullsten nyligen gav uttryck för åsikter som Britt Mogård säkerligen aldrig väntat sig få höra från det hållet.

Den ökade samstämmigheten de borgerliga emellan på vissa betydelsefulla sakområden skymms dock av det ivriga krypskytte som mittenpartierna riktar

mot moderaterna. Anser verkligen mittenpartiernas strateger att det bästa sättet att få borgerliga väljare till valurnorna är att föra en mera borgerlig politik men att samtidigt kalla den något annat?

Socialdemokraterna serverar de borgerliga en enande fråga på guldbricka: fackföreningsfonderna. I kampen mot fondsocialismen och det slutna samhälle som avtecknar sig i dess spår får ingen möda sparas. Nog borde den demokratiska lidelsen hos de forna koalitionsbröderna räcka till för en gemensam och enad attack mot fondsocialismen. Den uppmuntran behöver nog de borgerliga väljarna inför höstens val.